

Milan Windschnurer

Zakaj sem se odločil za Demos?

Nasprotnik nedemokratskega režima sem bil vse od leta 1945. Moja aktivna razhajanja s komunizmom so se še posebej stopnjevala v šestdesetih in sedemdesetih letih prejšnjega stoletja, zlasti pod vladavino župana Vinka Gobca.

Padca komunizma v vzhodni Evropi sem se seveda zelo razveselil. Takoj sem se odzval klicem, naj se tudi mi, kristjani, začnemo vključevati v delo za novo demokratično ureditev javnih zadev. 10. januarja 1990 sem se udeležil iniciativnega sestanka za ustanovitev občinske organizacije SKD nad kavarno Veronika.

Tam so me med drugimi izbrali v iniciativni odbor in 14. 1. 1990 sem bil na ustanovnem zboru OO SKD Kamnik izvoljen za tajnika tega začasnega občinskega odbora ter za člana regionalnega odbora SKD. Ker je SKD takrat že sodeloval tudi z drugimi pomladnimi strankami, me je iniciativni odbor SKD skupaj z Markom Magistrom, Romanom Renerjem in Petrom Steletom izbran, da se 12. 1. udeležim ustanovnega sestanka občinskega štaba Demosa v Kamniku.

Na občinskih volitvah aprila 1990 sem bil izvoljen v DPZ občinske skupščine v Kamniku in poleti 1990 še za predsednika Sklada stavbnih zemljišč, ki je takrat gospodaril z več kot polovico vsakoletnih sredstev za investicije občinskega proračuna.

Z veliko vnemo sem hodil na skoraj vsakodnevne sestanke Demosa in stranke SKD takoj od januarja dalje. Kot tajnik stranke sem bil seveda zelo zaposlen, zlasti s predvolilno kampanjo. Delali smo res veliko. K sreči uspeh ni izostal. V SKD smo dosegli 13,44 % glasov, boljši so bili le prokomunistični ZSMS s 15,84 %. Še bolj sem bil angažiran, spet kot vodja volilnega štaba SKD, v kampanji za volitve 4. 12. 1994. Takrat smo v SKD dosegli kar 23,3 % glasov in bili prvi v občini (LDS 19,2 %, SDSS 16,7 % in SLS 14,2 %).

Zelo sem si prizadeval za pošteno izvedbo volitev. Kot član občinske oziroma tudi okrajne volilne komisije sem precej uspel pri večji pluralizaciji sestave volilnih odborov in večjem angažiranju pri postavitvi zaupnikov na voliščih.

Kot občinski svetnik sem bil vseskozi, 8 let, zelo aktiven – seveda še najbolj kot predsednik Sklada SZ (do leta 1996). V slednjem smo uspeli v nekaj letih priključiti telefonske priključke praktično vsem Kamničanom in tudi okoličanom: 4200 po številu, in to po pravični lastni ceni. Zelo velik zalogaj (približno 100 milijonov tolarjev) je bila tudi celotna komunalna prenova Šutne. V to dvojce sem vložil

vse svoje moči. Za Šutno smo na primer pri Skladu SZ kar tri leta zbirali vsako leto pripadajoči del sredstev iz nadomestila za uporabo stavbnih zemljišč za mestno jedro. S pravičnejšo porazdelitvijo sredstev po posameznih področjih smo takrat večini krajevnih skupnosti omogočili solidno izgradnjo in obnovo komunalne infrastrukture.

Mislím, da je sedanji politični položaj v naši občini tudi rezultat našega prejšnjega ravnanja. Ravnanje nekaterih svetnikov iz vrst Demosa je bilo, še posebej v mandatu 1994–98, žal vse prej kot »pomladno«. Posebej sem bil glede tega razočaran nad tremi, štirimi vodilnimi občinskimi svetniki iz vrst SLS, ki so neselektivno paktirali z županom Tonetom Smolnikarjem in pri glasovanju večinoma povzročali poraz pomladnih predlogov. Seveda tudi pri nas v SKD in SDSS ni bilo glede tega vselej vse »čisto«, brez osebnih interesov. Moje veliko prizadevanje za izgradnjo katoliškega otroškega vrtca je ob takem ravnanju prej navedenih žal vedno propadlo.

Seveda so to volivci kmalu uvideli in takšno ravnanje sankcionirali. Danes SLS-a v občinski strukturi skorajda ni več, pomladna stran pa jih ima med 29 svetniki le eno tretjino. Seveda je k temu pripomoglo tudi izkoriščanje županskega statusa za nenehno osebno promocijo (politični nadzor v Kamniškem občanu, tovrstno prizadevanje na skoraj vseh prireditvah v občini, zagotavljanje najugodnejših mest za plakate pred volitvami itd.). Pri OO SKD oziroma NSi je odšla vodilna starejša generacija, medtem ko je manjkala oziroma je bila premalo zavzeta skoraj celotna srednja generacija. Tako mladi pri NSi ob najboljši volji niso mogli doseči kaj več, kot so – doslej najslabše izide. Tudi pri NSi in pri SLS na državnem vrhu žal ni karizmatičnih osebnosti, primerljivih na primer z Janezom Janšo pri SDS.

Naj še omenim svoje pionirsko prizadevanje v letih 1990 in 1991 ter tudi kasneje za obnovo svobodne družbe. To je rodilo kar lepe sadove pri oživljanju starih običajev v vsej občini: na primer pri vsakoletnem organiziranju številnih miklavževanj in trikraljjevskih kolednikov. Vesel sem tudi še kar racionalne obnove dvorane nekdanjega Kina Dom, za kar sem se vseskozi zelo zavzemal, tudi osebno pri občinski upravi in nenazadnje s članki v Kamniškem občanu. Z angažiranimi članki, malone v vsaki številki časopisa, sem se tudi vse do predlani, ko mi je bilo to praktično onemogočeno, zelo zavzemal za preseganje ekskomunističnih tabujev, na primer o 27. aprilu ipd. To seveda brez takratne politične moči Demosa oziroma kasneje pomladnih strank ne bi bilo mogoče. To dejstvo dokazuje današnje stanje, da je Kamniški občan postal politično povsem pod županovim nadzorom.

O uspehu Demosa in našega demokratičnega gibanja nasploh menim, da bi moral biti, vsaj v kamniški občini, precej večji. Seveda pa smo dosegli kar nekaj lepih uspehov, predvsem v prvih letih 1990–94:

- vzpostavitev lokalne demokratične oblasti;
- dokaj uspešno vodenje občinske uprave 1990–94;
- prestavitev občinskega praznika na 29. marec;
- preimenovanje ulic, zlasti Glavnega trga in Šutne ter Samostanske ulice;
- dosežena večja pluralizacija sestave volilnih odborov;
- vračilo in obnova frančiškanskega samostana;
- vračilo premoženja dekanije na Šutni in Maistrove hiše;
- vračilo mnogege drugega nacionaliziranega premoženja;
- izid knjige o žrtvah II. svetovne vojne;
- ponovno izdajanje kamniških zbornikov;
- označitev in zavarovanje množičnih grobišč;
- občinski nakup Kina Dom od KIK-a;
- razmeroma svobodno objavljanje tudi političnih člankov v Kamniškem občanu do leta 2006.